

Pesten csötörtökön július 28^{kán} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kélszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. boritéktalanul ; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenkéntis válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

A' megtámadás.

(Angol szerint.)

Éppen harmincz négy éve, hogy osztályseregemmel E — ben megszállottam. Igen jól emlékezem, mivel osztályomat a' 7-ik ezredből éppen azon napon nyertem, mellyen Morton ur, kit postakocsin tett utamból ismertem, magához meghivott, hogy nála egy hetet töltsék, vele és unokaöccsével fogolymadarakra vadászandó. Ezen urnak mezei laka tizennégy mértföldnyire feküdt a' várostul valamelly magános vidékben. Vad de szép hely vala, egy félszigetnek legvégső csúcsán, melly a' messzeterjedő öbölbe nyult. A' vadászatkedvelőnek e' hely mindent nyújtott, mi vadászathoz és halászathoz megkívántatik: de még egyéb elsőségekkel is birt, mert senki sem élt kényelmesebben mint Morton ur. Leánya Jenny és unokahuga az egész vidék legbájosabb leányainak tartattak. Nem csuda tehát, ha az öreg urnak meghívását elfogadván postakocsira ültem, 's a' megrendelt időre ebéd táján Morton ur udvarába vágtattam.

A' lak egyike volt azon ódivatos, kényelmes irlandi épületeknek, melyekből most még csak itt ott láthatni romokat. A' ház hosszú és alacsony vala, olly erősen fedve szalmával, hogy esőnek, hidegnek és viharnak bizton daczolhatott. A' magos és keskeny ablakok egész földig értek-le; előttük virágágyak terültek, melyekből viruló futókák kanyarodtak-fel az ablak-fákra. Kevés távulságra a' többi kisebb épületek közül egy jól épült 's megtömött eleségtár bukkant-föl; a' legelő-rét juhokkal volt ellepve, 's midőn a' házhoz vezető fásoron levágtattam, egy pásztorral találkoztam, ki egy csapat jól hizott kalkuti tyúkot hajtott-el előttem; szóval minden a' tulajdonosnak jóllétére mutatott.

Morton ur tiszteletre méltó férjfiú vala. Messzeterjedő vendégszeretete, hivatalbeli pontossága, és nagy bátorsága által mindenütt elhíresült.

Az öreg ur engem legszivesebb nyájassággal fogadott, és szeretetre méltó leánya nyájason idézelt. Mentegették magukat, hogy én társaságot nem találándok náluk, 's bizonyossá tettek, hogy két oda jönni akart család, véletlenül megfordult körülmények miatt, el nem jöhete. Nem sokára ebédhez ültünk. Ez nem pompás ugyan, de jeles volt; a' borok felségesek: miután a' némberek elhagyák az asztalt, a' palaczkokat jó formán forgattuk.

„Ke vessé búsak vagyunk — szólla hozzám Morton ur — kegyed némileg gyásztorba jött. Éppen egy igen nehezen pótolható kárt szenvedtem; reményletlenül két kedvencz kutyám szünt-meg élni. Egy pár neufundlandi volt ez; nagyságukra, okosságukra és bátorságukra nézve párjokat kelle keresni. Szegény Jenny derekasan megszíratta őket.“

„'S hogyan történt olly hirtelen?“ — kérdém.

„Méreg által veszték-el — lön a' válasz. — Egérkövet raktunk-ki a' patkányok kiirtására — de hogyan juthattak a' kutyák ahhoz, meg nem foghatjuk. A' tisztartó mennyre földre hivatkozik, hogy a' helynek, hol a' méreg vala, kulcsa kezeiből ki nem jött. Csak egy barátom halála okozhatott volna több szomorúságot. Nappal leányomnak társalkodói voltak, éjjel őreim és oltalmazóim. — De nem akarom ismét emlékezetembe hozni; igyunk egy pohár bort együtt.“ — Mig az öreg ur kedvenceiről szóllott, szemeibe könnyek gyűltek, 's valóban jeles egy pár eb lehetett, melly urának illy szomorúságot okozott.

Nem sokára a' némberekhez mentünk. Miután a' theát megittuk, a' házi ur gyertyát vön, 's engedelmet kért, hogy már elvonul körünkől. „Régi szokás, kapitán uram — monda — a' régi emberhez legjobban illik; a' némbereknél hagyom kegyedet, ha egyébiránt kedve van fen maradni, mig a' kakas kukorikol!“

Jó éjszakát kívánt 's elment.

„Jenny! te olly csendes vagy — kezdé most Morton ur unokaöcse — még mindig kedvenceidért busongasz? Légy nyugodt; a' vidéket bejárom, hogy vesztéségedet kipótolhassam. — Julie! — folytatá a' házi ur unokahugához fordulva — hozd elő hegedűmet, hogy addig, mig hegedülök, a' kapitánnal egyet-kettőt lejthessetek.“

„Egek! ki van ott az ablakon?“ — szakasztá félbe Miss Morton — olly tekintetű, mint ama rút koldús, ki három négy nap óta szüntelen házunk körül ólalkodik. Ah Hector és Cäsar, ha ti még élnétek, a' csavargó illy késő időtájban nem jöhetett volna idáig.“

Henry Morton, ki hugoeskája felkiáltására kisietett, visszatérvén bizonyítá, hogy a' koldús Jennynek képzelődése lehetett csak, mert ő mindent megvizsgált, de semmit sem talált.

Az eset hamar elfeledtetett, míg a' cseléd a' vacsorát jelenté. Az ajtók és ablaktáblák bezárattak, a' némberek jó éjszakát kívántak, és szobáikba vonultak. Henry és én még darabideig az ebédlőben maradtunk; tizenkettőt ütött, 's az ifiú Morton engem szobámba vezetvén maga is nyugalomra ment.

Legkisebb kedvet sem éreztem magamban a' lefekvésre, és sokat adtam volna érte, ha valamely könyvem leendett; 's így unalombul előhevém vadászpuskámat, a' töltéseket elraktam, 's rendbe hoztam, megvizsgálván egyszersmind, ha szolgám a' szükségést bepakolta-e. A' függönyöket félre tolám; — az őszi telehold a' kertet és öblöt gyönyörűen világítá-meg; így mulattam, kimerengve a' vidékbe, míg kevés fázzást nem éreztem, melyre visszavonulván az ablak-táblákat bezártam, 's lassan vetkőzni kezdék.

Már a' kabátot és mellényt levetettem; ekkor valamely távuli lármát, keverve szitkokkal, vettem észre, melyet nem sokára sikoltás követett. Sebesen kisiettem a' tornácra, hol a' megrettent szolgálóval találkozám, ki a' tornác másik végéből szaladt ide; legott utána Miss Morton jöve éji köntösében. „Ah kapitán! mi történt?” kiáltá. A' kívülről esett lövés feleletemben meggátolt, 's azt a' bezuhant ablakcserepek szükségtelessé tévék. — „A' ház megtámadtatt!” folytatá Miss Morton; — de kis váratra összeszedvén magát — „a' tüzhely fölött mindig töltött fegyverek csügnek” — mondá.

Mind ketten végig szaladtunk a' tornáczon atyjáért; a' fiatal Morton kardosan már előnkbe jött. „A' konyhát támadják-meg — kiálta nekem — ez leggyengébb oldalunk; hamar oda, kapitán!” — Villámsebességgel a' konyhában voltunk.

A' tüzhelyen lobból égett a' tűz, az ablakok be voltak zuzva, 's a' pásztor, kit ma reggel a' kaleuti tyukokkal előtaláltam, egy jól hizott balga pórsuhancz, esküdve és káromkodva állott, nyársal fegyverkezve a' bezúzott ablak előtt. Én rögtön egy asztalra ugrottam, a' két ott csüggő puskát lekapandó, 's egyet Mortonnak nyújtottam. Ekkor a' tűz világosabb lobot vetett, a' zsványok engem megpillantanak, 's egy pillanatban három négy fegyver mellemnek vala szegezve. Hallám, mint repültek-el a' golyók fülem mögött, 's vállamon valamely ostorcsapásnyi éles sérülést éreztem. De mivel e' közben a' fegyvert kezembe kaptam, hirtelen leugrottam az asztalról.

Hallottuk most az öreg Mortont is közeledni, ki nyugodtan 's hideg vérral rendelé-ki a' cselédséget a' ház előrérszére, 's leányának parancsolá, hogy lőszert hozzon.

E' közben a' lövöldözés kívülről folytattatott; belülről még egy lövés sem történt, mivel a' zsványok a' fák és előfal által védettek.

Egy pár hozzánk intézett szavaikból azonban megértettük, hogy szabályos támadást rendelének-el maguk között.

„Kegyed tehát — mond hozzám az öreg Morton — egy formaszertíni védelmet fog velünk küzdeni; szerencsére itt jó Jenny lőszerekkel; maradj kívül gyermekem!” Ezen szókkal kivevé leánya kezéből a’ 30—40 töltést. Veszedełmes helyzetünk daczára is nem tartoztathatám magamat a’ szép bátor leánykára egy hosszú tekintetet vetni. „Eredj gyermekem — folytatá az öreg, leányához — mond-meg Johnnak, hozza-el a’ kapitán fegyverszekrényét; te pedig menj a’ szegletszobába, ’s adj jelt, ha talán ott is adná elő valami magát. Csak nyugodtan, csak hideg vérűleg; ki az első gazembert lelővi, a’ legszebb lovat nyeri jutalmul aklomból. Lőszerünk elég van. Csak védhelyükből kerithetnök-ki a’ gazembereket; egy próbát fogok tenni!”

Az öreg ur kivevé a’ pórsuhancz kezéből a’ nyársot, ’s egy kabátot akasztott reá, mig én és Henry a’ bezuzott ablakot közünkbe vettük. Morton ur a’ nyársot a’ kabátbul magosan emelé, ugy hogy kívülről észrevehető vala. Legott több lövés esék reá, melyre a’ kabát leesék. — „Ez oda van — mondá vigadva kívülről egyik zsvány — most Murphi itt az ideje, üsd-be szekerczéddel az ajtót!” Valamelly iszonyú termetű zsvány ugrott elő a’ fal mögül az ajtó felé, ’s olly erővel sujtott az ajtóra, hogy már engedni kezdett az ütésnek. Az ifiú Morton tüzelni akart; de puskája csőtörtöközőött; sebesen szekerczéhez nyult, ’s nagy elszántsággal éppen az ajtó elejébe állott, mellynek beomlásától minden pillanatban lehete félni. Murfi, látván az ajtót dülőfélben lenni, társait figyelmezteté, hogy készen tartsák magukat. Csak kevés lépésnyire állott tőlem; a’ legelső szekercze-csapás az ajtót be vala törendő. Puskám sarkányát felvonám — ’s elsiütém. A’ zsvány lelketlenül maradt a’ földön. „Kapitán — mond az öreg Morton — a’ ló kegyedé.”

Ez alatt saját duppla csőm elhozaték, ’s a’ kisütött fegyvert a’ fiatal Mortonnak adám által. A’ zsvány halálát társai rettenetes tüzeléssel viszonzák; a’ szünetek alatt ismételve megadásra unszolának, ’s ha még tovább is ellentállnánk, a’ legirtózatosb vérboszuíval fenyegettek. „Morton, te vén gazember — rikácsolá a’ banda vezére — kevesebb mint öt percz múlva véredbül ivandunk.”

„„Abból semmi sem lesz — viszonzá házi urunk — élni fogok, hogy titeket az akasztófán függni láthassalak.”“

„Adjátok-meg magatokat, vagy mindent halomra gyilkolunk!” — hallatszék kívülről.

„Csak próbáljátok-meg gaz pribékek, 's nyuljatok a' szekerczé-hez!“ gúnyolódék hidegen az öreg ur, egyszersmind oldalaslag reám pillantva, ki ott álltam az ajtóra szegezvén fegyveremet.

„Morton! házatad fejedre gyújtjuk — ordítanak kívülről a' támadók — leányod is van Morton — —“ 's egy iszonyúbb fenyegetés következék. Az öreg ur megbőrzadt, de a' gúnyoló ellenmondás mellett maradt.

„O'Brien! a' fáklyákat ide! — kiálta a' zsványok egyike. — „„Megtartják szavokat, a' házat felgyújtják““ — kiálta rémülve ifjú Morton. — „Legyetek aggodalmon kívül; a' lödözést bizonyára meghallák az öböl túl partján, és segítségünkre jőnek.“

Szerencsénkre egy csaknem csudás körülmény lépett-be, melly fejünkről a' fenyegető veszélyt elhárítá. A' hold hirtelen felleg alá bukott, 's nagy esőcseppek hullának alá, mellyek kevés pillanat alatt olly sebes záporrá lettek, hogy a' zsványok borzasztó szándékukat véghez nem viheték.

A' fergegeteg, melly valóban szabadításunkra látszott megjelenni, a' zsványokat zavarba hozá, 's újra alkudozni kezdének. Morton — kiálta ama betyár, kit társai O'Briennek neveztek — pénz van házatban, fizess-ki nekünk ezer fontot, 's békével elmegyünk.“

„„Mit neked ígérek, meg is tartom — szólla házi urunk — ezen éji munkáért megérdemléd az akasztófát, 's én ígérem neked, hogy jelen leszek felakasztásodon!““

„Üssétek-be az ajtót — ordita a' betyár — e' vén gazember véréből innunk kell!“ Száz meg száz kő repült e' pillanatban az ajtóra, de siker nélkül; 's a' zsványok újra alkudozának. — „Akarsz-e száz fontot fizetni, Morton?“ kérdezé O'Brien.

„„Egy fillért sem!““ volt a' rövid válasz. Még egyszer kőzápor 's még egy alku, melly 12 fontból állott. — „„Ezek nem sokára elmennek; tudják, hogy a' segítség már messze nem lehet; csak tovább tartóztathatnók őket fel““ — A' zsványok csak ugyan visszavonultak, 's nem sokára Miss Morton hirt hozá, hogy tizenketten szállottak egy csónakba. — „Most még egy pár lövést, utra valót!“ — kiálta ifjú Morton, 's kimenvén utánok löttünk, mit ők viszonoztak, de siker nélkül.

Midőn vissza felé mentünk, mintegy 50 paraszttal találkozánk, kik különféle fegyverekkel siettek segítségünkre. Minden késedelem nélkül csónakokra ülénk az említett emberekkel, 's olly sebesen eveztünk a' zsványok után, hogy hat zsványt, az előbb tett lövéseink által megsebesítetteket ide számítva, hatalmunkba kerítettünk.

Elértük lakunkat, 's elbágyadva nyugalomra sieténk. Demielőtt lefeküdtem, még egyszer megtekintém a' viadal helyét; láttam, hogy

még csak egyetlen csapás kellett, 's az ajtó engedett, és mi alkalmasint vesztettünk volna a' 12 dühös betyár ellenében.

Murphy, az általam lelőtt zsvány, hanyatt feküdt.

Megmenekvésünk valóban nagy szerencse volt. Morton ur éppen ezen éjjel 7000 fontot számlált pénztárába; mert két birtokából vette-be a' haszonbért. Ez közhirbe jött, 's két zsványbanda egyesült e' zsiros falatot hatalmába keríteni.

Egyike a' zsványoknak, mint a' foglyok kivallák, a' hiv kutyákat megégeté; koldús-köntöst öltött, hogy a' házat 's környéket kikutassa, 's úgy tapasztalá, hogy a' konyha ajtaját legkönnyebben lehetne bezuzni. Ebédre mindnyájan együtt voltunk, 's a' házi urnak parancsolatjára hős tettemet — mert annak nevezé — a' két leánynak egy-egy csókkal kelle megjutalmazni. Szabadságom ideje lefolyván E — be visszamentem. Egykor éppen gyakorlaton valék, midőn udvaromba egy jeles paripa, szépen felkantározva 's megnyergelve vezettedék-be valamely lovász által. Ama ló volt az, melyet Morton ur annak ígért, ki az első zsványt megölné.

Három év mult-el; az alatt tábornagygyá lettem, 's Corkban tanyáztam a' 17-dik ezrednél. Egykor egyik osztályom valamely híres zsvány elvesztéséhez vala kirendelve. O'Brien vala ez. Nem sokára egy utazó köpönyegbe öltözött ur lépett elő, 's én első pillanatban Morton urra ismertem. „Jövök szavamat teljesíteni O'Brien! — szólla ez az elítélthez. — Megigérttem, hogy elvesztéseden jelen leszek!”

A' gyilkos összerettent — de még mielőtt válaszolhatott volna, jel adaték, 's ő nem volt többé!

K Ü L Ö N F É L E .

Nápoli nyilvános temetkező helyek. A' „Vázlatok déli olaszországból” című munkában Willis angol, a' szerző, ama nápoli temetkező helyeknek következő érdekes leírását nyújtá, melyek nem messze a' várostól, de a' magos falon belül fekszenek. Valamely öreg ember — ugymond — kinyitá nekem és társomnak a' nagy vaskaput, 's egy tiszta, téres, szépen kikövezett térre jutottunk, melyben számos nagy vas karikákkal erősített kőtáblák fekvének. A' nélkül, hogy kérdésre várakozott volna, egy a' falhoz támasztott emelcső után nyult, ennek lánczát egyik vas karikába fűzé, 's egyik kőtáblát fölemelé. Kért most minket egy pár perczig távol maradni a' nyílástól, hogy a' fölemelkedő párat be ne szívjuk léleketünkkel. Jó idő mult-el, míg a' setét üregben szemeimmel valamit kiveheték: csak aztán vettem észre a' különböző korból és nemből volt holt testeket, melyek meredt tagokkal és sokszor borzasztó (az esés által történt) helyzetben egymás mellett feküdtek. A' holttestek lepedőkkel vagy azok nélkül, de mindenkor koporsó nélkül ejtetnek illy egy sirba, melyek 30—40 lábnyi mélyek, 's mintegy 200 holttestet foglalnak magukban. Egy réteg oltott mész vonatik fölükbe, 's a' kőtábla egy egész

esztendeig le nem vétetik róla. Ezen sirban, melyet mi látogattunk-meg, 365 tetem feküdt. Kérdeztük a' fő felvigyázót, ha valljon itt a' közép osztályú nép közül is volnának-e valakik eltemetve. Általában — válaszolt ő — csak a' gazdagok nyitnatnak maguknak és családjoknak elkülönzött sirböltöt. — Öregünk most egy olyan sirbolthoz vezetett, melybe holnap új halottat valának hozandók: ebben mit sem láttunk száraz, hó fehérségű csontokon kívül. Ajálkozott azután, hogy egy tegnap becsukottat is mutat; de mi ettől visszaborzadtunk.

Tulságok és ellentételek. Valamelly fiatal parisi nő távul lakó barátnejának leírja, mint mulatott a' városban majus első napján, 's mint vett részt egy thé-dansantban, mely reggeli 9 órától kezdve másnap 10 óráig tartott. Többek közt így ír: „Nevezetes, hogy mindenkinek, ki csak jelen volt, tánczolni kellett, 's utóára olly tánczdüh fogta-el mindannyit, hogy az asztalokat és székeket is kitánczoltatták végre az ablakokon. Mintán a' hegedűsök és fuvalázók, trombitások és dobosok egymással tánczolni kényszerítették, négy ur egy ott álló szárnyatlan zongorát felkap, 's azzal, míg az ötödik rajta játszott, a' teremben örülként végig tánczolt. Egy néembernek sem maradt egész cipő a' lábán; a' fiatal uracsok kabátjaikat testeikről letépek, 's mint a' tarantolától csipettek keringtek. Ah, Istenem! milly mennyei élelemény volt ez; e' napot soha sem fogom feledni; örökké fogok emlékezni e' parisi majusi bálra; csak azt nem foghatom-meg, hogy még életben vagyok a' többivel együtt.“ — Halljunk most egy másik dámát, ki hasonlóképpen egy majus első napi tánczmulatságban részesült; de ezen táncz iszonyú vala; mert szerzője a' felbőszült tenger, 's hegedűse az ordító szél volt. A' hajók annyira tánczoltak, hogy csaknem elmerültek. — „Hajóra szálltunk majus I-jén Boulogne-ban — így ír egy franczia országból angol honba utazó tábornagnak fiatal felesége —; mintegy 200 utas volt a' hajón; az eső záporként ömlött, 's a' tenger igen megdagadt. Én valamelly nagy szobában kaptam helyet, mely az asszonyok számára rendeltetik; a' legnagyobb rész el volt látva ágyakkal, 's én is; a' többiek pallón feküdtek valamelly nagy asztal körül. Én a' tengeri betegségtől felette félttem. Minthogy a' tenger igen magosan járt, felette sok asszony kapámeg a' tengeri betegséget, úgy hogy egészen magukon kívül fekvének a' szobában ide 's tova. De ők még is szerencsésebbek voltak nálomnál, ki egyedül maradtam épen, hogy mindent láthassak, mi körülöttem történik. Rettenő förgeteg huzódott fölünkbe. Ugy látszott, mintha az elemek haláltánczot akarnának velünk járni, 's ime az asszonyi szobába már hullámok tolakodnak, körülfolynak minket, 's földre sujtanak; a' nagy asztal és gyertyák el voltak már döntve; minden személy egymásra sodorva; két asszonyság, az egyik én voltam, mintegy karikán megforgattak, 's úgy ejtették a' földre. Fel akartam rohanni férjemhez 's oltalma alá folyamodni; de ezt a' feldöntött butorok lehetlenné tették. Most az első veszedelemhez egy második csatlá magát; az elesett gyertyák az ágyneműt meggyújták, 's egy pillanatban a' szoba egy láng volt. Mindünnen iszony és kétségbeesés lármája. De szerencsére néhány asszonnyal a' tüzet elolthattuk. Csak mintegy óra mulva jött egy hajós legény lámpával be, 's a' butorokat kötelekkel megkötözté. Szobánknak most rettenetes tekintete volt, miképpen a' halavány, félelemtől reszelő alakok egymás mellett elsompolyogtak vagy feküdtek a' feldöntött butorok között a' hullámoktól. 's a' borzasztón pislogó lámpa fényétől körülvetetve. Mind ez az alatt történt, míg a' „Forland“ egyik veszedelmes csúcsa felett elmenénk. Egy pillanatban három iszonyú hullám borítá-be az egész hajót, 's valamennyi hajóst leejté lá-

bairól. Egyszer'smind a' gőzerőmű kerekét széttörék. Csak a' kapitán maga szökött legott talpra, 's hamarjában néhány kötelet összekötött. A' kapitánnak ezen lelki jelenléte nélkül mindnyájan el valánk veszendők. A' hajó 24 óráig lebegett legnagyobb veszedelemben; mellettünk egy más hajó végképpen elsüllyedett. Mindnyájan rendkívüli csudának állítják, hogy halálunkat a' habok között nem leltük."

Uszó játékszin. Bizonyos Chapmann a' Mississippi folyón valamely uszó játékszint állított-fel, mely diszitényekkel, ruhatárral 'sa' t. jól ellátva a' folyón föl felé úszik. Mindegyik nagyobb falunál vagy természetű helynél kiköt, kitiúzi nagy lobogóját, 's trómbita-hanggal csódití össze a' nézőket. Mivel évenként csak egyszer jön egy-egy helyre, mindenütt jócskán számos publicumot kap. Sokszor megtörténik, hogy valamely nagyobb gőzhajó, mellynek sokszor számos személyzete van, siettében rendel magának egy előadást addig, míg színet raknak-fel. A' játszó személyzet nagyobb részint a' vállalkozónak számos családjából áll. Ha az uszó játékszin New-Orleans felé jön, ott tüzelő fának eladattatik, mivel már itt a' vizen felfelé nem hatolhat előre, 's a' vállalkozó gőzhajón megy vissza, egy új illy játékszint építendő.

EMLÉKMONDÁS. É l e t m u l a n d ó s á g a.

Búsan vagy vígan
Gyönyör vagy únalomban egyiránt
Lejár az élet, e' csekély örök.

VÖRÖSMARTY.

Igazság. Nem elég, hogy izlést, ítéletet, és tudományt egyesíts magadban. Mindenből, a' mit szóllasz, igazság és nemes lelkűség tündököljék, hogy kiki nemcsak értelmet becsülje, hanem barátságodat is keresse. Hallgass, mikor kételkedel, 's még akkor se szóllj elbizottság hangján, mikor meg vagy győződve. —

MUZÁRION 1833.

"Az emlékezet rest és fősvény, ha örömet kell hoznia: de a' fájdalmakat, bánatot, 's mélyen érzett bünt sürgős sietséggel hozza gazdag adományokban.

TRÖMLITZ után S. Karolina.

Tagrejtvény.

Elsőm a' kezdő számok valamellyike lesz, ha
Egyik páratlant kétszerezed közülök.
Másodikom tesz özünt, ha csekély is, vagy legyen az nagy.
Telkedet áldással hogy ha tetézi, becses.
Sőt ugyan ez teszi még értékét sok javainknak,
A' nagyot a' kalmár kéri, kicsint a' vevő.
Telked végvonalát 's kerületjét mondja egészem;
Ő végette gyakor per 's vita támada már.

TÁPIÓFI.

Előbbi rejtvény: l á b — b á l.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.